

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MIHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

St. Antim. — *Urmărirea provizorie de venituri* (cum încetează).
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație S.-U.* — Constituționalitatea legilor. — Recurs. — Materie penală. — Memoriu. (Gh. Săndulescu cu Soc. de Radio-Difuziune).
Curtea de Apel din București S. I. — Sechestru judiciar. — Gestiune neregulată. — Intervenție la parchet. — Jurnal. — Neapelabilitate. (Alfred Klang cu Maria Polteanu).
Curtea de Apel din București S. I. — Execuțiune silită. — Contestație. (Petre Caic cu Vasile Spalpas).
Curtea de Apel din București S. III-a. — Arendare. — Contract. — Execuțiune silită. — Comandament. (Jaques Leon cu Theodor Ion.)
Tribunalul Ilfov S. IV-a Civ. Cor. — Daruri de logodnă. — Restituire. (Simion Totti cu Gora Ciudoiu).
Jurisprudența străină. — Responsabilitatea arhitectului și antreprenorului. Cu o notă de D. Cotruțz.
Bibliografie.

URMĂRIREA PROVIZORIE DE VENITURI

Cum încetează

Art. 491 din procedură, atât prin termenii lui generici cât și prin locul ce-l ocupă în Codul nostru de procedură, a dat loc la interpretări și a ridicat unele dificultăți de practică, atunci când e vorba de încetarea urmăririi pe veniturile nemișcătoarelor. În adevăr, art. 477 pr. civilă dă creditorului dreptul să urmărească veniturile nemișcătoarelor aparținând debitorului său. Art. 480 și urm. dau însă acest drept și aceluia creditor care are numai un act autentic ne-executoriu, un înscris nerecunoscut sau chiar când nu posedă nici un titlu, obligându-l la o cauciune de-o treime din suma pretinsă, atunci când nu are act scris și de un sfert, atunci când înfățișează un zapis tăgăduit. Pe de altă parte, art. 491 limitează la trei, cazurile când urmărirea de venituri încetează, fără a face însă vre-o distincție între diferitele categorii de creditori sau între titlurile pe baza cărora au obținut urmărirea pe venituri. Iată cazurile, limitativ enumerate de art. 491, când urmărirea încetează: 1) când creditorul urmăritor consimte; 2) prin achitarea creanței și accesoriilor; și 3) prin vânzarea silită a imobilului ale cărui venituri sunt sechestrate.

Neapărat, atunci când creditorul urmăritor este titularul unei hotărâri judecătorești definitive sau al unui act autentic investit și exigibil, care ține loc de asemenea hotărâre, fără îndoială că dispozițiunile art. 491 vor fi aplicabile, căci în asemenea cazuri urmărirea pe venituri are evident, caracterul unei căi de

executare silită, care nu poate înceta decât său cu consimțământul creditorului, care a pornit-o, sau prin desinteresarea lui, sau prin adjudecarea silită a imobilului, în conformitate cu art. 565 pr. civilă. Cum se va urma însă în cazurile când creditorul a obținut urmărirea de venituri pe baza art. 480 și urm. adică în cazurile când el nu are un titlu executoriu? Care e, în atare caz, mijlocul legal ca proprietarul să-și degajeze imobilul izbit de-o urmărire generală pe venituri? Consimțământul creditorului, — dar dacă el nu consimte? Apoi, bunul plac al uneia din părțile litigante nu poate constitui o soluție juridică. Plata creanței, — dar dacă nu datorează nimic, sau datorează mai puțin decât îi se pretinde? Să aștepte adjudecarea silită a imobilului, — dar dacă nemișcătorul nu-i scos în vânzare?

După cum se vede dar, față de dispozițiunile categorice ale art. 491, problema pare fără ieșire, căci pe de o parte acest text limitează strict la trei, cazurile când urmărirea pe venituri încetează; iar pe de altă parte, nu există nici un text pozitiv în procedură care să reglementeze încetarea urmăririi, ordonată pe baza art. 480 și următoarele.

Dificultatea provine de-acolo că legiuitorul a lucrat fără sistemă și fără consecvență, înglobând în materia privitoare la executarea silită asupra veniturilor imobiliare și măsurile de simplă conservare, pe care creditorul este în drept să le ia, prin sechestrarea în mod asigurător a veniturilor nemișcătorului aparținând debitorului său, cu care e în proces. Chestia a fost ridicată la 1900, în Adunarea deputaților, cu prilejul discuției proiectului de modificare a Procedurii civile. Din discuțiile urmate atunci și din declarațiile făcute de Ministrul de Justiție, reiese neîndoios că art. 477-491 pr. civilă conțin două categorii de urmărire asupra veniturilor imobiliare: una de executare silită cu caracter definitiv și cealaltă de natură conservatorie cu caracter asigurător. Iată, în adevăr, felul cum a fost pusă problema în ședința Camerei dela 6 Martie 1900, de către C. C. Arion: „am luat cuvântul ca să propun complectarea titlului acestei secțiuni. În adevăr, secțiunea poartă titlul: urmărirea veniturilor unui bun nemișcător, dar în ar-

ticolele care urmează: 477 și până la 491, se vede atât urmărirea cât și proprii. Să vedem ce diferență e? Urmărirea se face atunci când cineva are un titlu executoriu, adică o sentință definitivă sau un act autentic, care să poată fi investit cu titlu executoriu. Proprierea e numai o măsură asigurătoare; ea e preparatoarea unei urmăriri care se va face mai târziu. Așa cum e, art. 481 vorbește de adevărate proprii; așa ruga pe d-l Ministru să consimtă la completarea aceasta. Urmărirea e o măsură de execuție; poprirea, o măsură preventivă; cred că nu este decât o explicațiune mai lămurită a articolelor care urmează, și că d-l Ministru va consimți la aceasta“.

Deși Ministrul de Justiție respinge completarea titlului secțiunii II, recunoaște însă că textele vizate conțin, pe lângă măsuri de execuție silită, și dispozițiuni referitoare la acte cu caracter asigurător. Iată explicațiunile date de autorul proiectului modificator: „Este adevărat că în această secțiune nu este vorba totdeauna de adevărate urmăriri, ci sunt și acte cu caracter conservator. Însă cum forța obligatorie nu stă în titlu, ci în dispozițiunea legii, eu am păstrat titlul care era în legea veche în materie de popriri... Fiindcă în textul secțiunii II se arată că nu este o adevărată urmărirea, ci o măsură conservatorie, până când creditorul dobândește un titlu, dau explicațiunea că se cuprind și aci alte acte de asemenea natură“.

La discuțiunea art. 480, C. C. Arion ia din nou cuvântul, insistând asupra caracterului mixt al măsurilor cuprinse în textele ce ne preocupă: „nu este vorba de urmărirea, este vorba de sechestrul asigurător, în care cel care îl cere va putea să fie supus la o cauțiune întocmai ca și acela care face poprirea, conform art. 455 și urm. din secțiunea V-a. Ne găsim într'un caz de sechestrul pregătit, care este destinat să asigure tocmai urmărirea execuțiunii unei sentințe în viitor. Și când oerem completarea titlului cu vorba poprirea, aveam dreptate în cererda mea, căci nu este vorba numai de urmărirea executorie, ci și de poprirea, care se poate face în mod preventiv și asigurător.“ La aceste obiecțiuni, ale lui C. C. Arion, care nu diferă de cele citate mai sus, autorul proiectului, C. Dissescu, răspunde confirmând prima sa declarațiune: „Eu am zis că în Curtea V, secția I se vorbește despre executarea siliată în virtutea unei hotărâri judecătorești și în virtutea unui titlu executoriu, însă am adăugat că sunt cazuri când cineva poate face o urmărirea de venituri cu caracter conservator și care este prevăzută de secția II.“ Despre urmărirea veniturilor unui bun mișcător.“

Caracterul mixt al măsurilor de urmărirea edictate de art. 477-491 p. civilă reiese implicit și din felul cum a fost redactat art. 97 din vechea lege a judecătorilor de ocoale, oare dădea în căderea judecătorului de pace ca, în limita competenței sale, să ia orice măsuri cu caracter asigurător, prevăzute de procedura civilă, indicând art. 371-491 din procedură ca

inrând în această competență specială. Pe de altă parte, jurisprudența Inaltei Curți — recunoaștem puțină jurisprudență câtă există — face distincție între urmărirea pe venituri cu caracter definitiv și între cea de natură conservatorie, înglobate fără osebire în textele mai sus citate. Având de judecat o speță în care se puse în discuție care anume Tribunal este competente să ordone urmărirea de venituri, cel ai situației imobilului sau Tribunalul sesizat cu judecarea acțiunii, pe baza căreia se ceruse urmărirea, Inalta Curte dă o decizie, din care rezultă în mod indirect, totuși clar, că urmărirea pe venituri edictate de art. 477-491 p. civilă sunt de două feluri; iată considerentele deciziei: Art. 479 p. civ., care determină competența Tribunalului situației imobilului ale cărui venituri se urmăresc, este categoric și nu face nici o discuțiune între sechestrul de executare și sechestrul asigurător sau de conservare; de altfel, sechestrul asigurător, deși este o măsură de conservare, totuși este susceptibil de-a fi transformat într'o măsură de executare prin validarea sechestrării bunului nemișcător și prin urmare, cererea de urmărirea unor asemenea venituri are a fi adresată, în orice caz, Tribunalului situației imobilului (Cas. II, Nr. 184/912, B. p. 1500).

Iată prin urmare, demonstrat că art. 477-491 p. civilă conțin două feluri de urmărirea pe venituri, unul cu caracter executoriu, celălalt cu caracter asigurător, care au fost însă înglobate în aceeași secție a procedurii civile, secție care tratează despre execuția siliată asupra veniturilor imobile. Lipsa aceasta de sistemă a legiuitorului a fost însă agravată și de-o inconsecvență a lui, căci atunci când e vorba de încetarea urmării pe venituri, el organizează numai procedura încetării urmării cu caracter executoriu, înscriind în cod dispozițiunile art. 491, fără a se mai preocupa de procedura ridicării urmării, atunci când ea are un caracter asigurător. Din această tăcere a legii ca și din termenii generici și imperativi ai art. 491 s'a putut cu drept cuvânt crede că orânduielile acestui text se aplică și în cazurile când urmărirea pe venituri are caracterul de măsură conservatorie. Chestiunea a fost ridicată în aceeași ședință a Camerei, cu prilejul discuției art. 491 și deși Ministerul de Justiție a recunoscut că dispozițiunile acestui articol nu se aplică decât în cazurile când urmărirea pe venituri are caracterul unei executări definitive, a refuzat totuși să modifice textul în sensul cerut, arătând — cum vom vedea imediat — că în ce privește încetarea urmării cu caracter asigurător, au a se aplica dispozițiunile procedurale după care debitorul sechestrat provizoriu este în drept a înlătura măsurile conservatorii luate contra sa. Iată, în adevăr, întrebarea pusă Ministerului de Justiție de către deputatul Gr. Constantinescu: „după această secțiune se poate urmări veniturile unui imobil, fie în baza unui act executoriu și neexecutoriu, act privat recunoscut sau nerecunoscut și chiar fără vreun titlu, depunând numai o cauțiune. — Admiteți ca cineva ne-

având titlu sau titlu tăgăduit, depune o cauțiune și urmărește imobilul cuiva. Ei bine, ce va face aceasta din urmă pentru a se elibera, pentru a-și scăpa imobilul? Dacă în contra sa e o hotărâre, negreșit va trebui să plătească; dar dacă nu e o hotărâre, dacă el contestă că ar fi dator, cum ar putea degaja imobilul său de sechestrul? Legea zice că acest sechestrul va înceta prin consimțământul creditorilor. Dar dacă creditorii nu vor consimți? Mai zice legea că sechestrul încetează prin plata creanțelor. Dar dacă omul nu se recunoaște dator? — Cred că trebuie să permitem acestui om să se poată libera, garantând pe creditorii, adică depunând suma. În acest scop voi depune un amendament. După cum se vede, întrebarea a fost clar formulată. Răspunsul Ministrului a fost tot atât de limpede că el rezolvă problema fără umbră de îndoială; iată acel răspuns: „nu se poate admite propunerea d-lui Constantinescu, pentru că chestiunea aceasta formează un principiu general, a cărui rezolvire o găsim la capitolul contestațiilor. Alminteri ar trebui să înscrinem propunerea d-lui Constantinescu în toate părțile, ceiace ar fi de prisos, de vreme ce avem înscris principiul că: debitorul n'are decât să depună banii și sechestrul sau vânzarea se va suspenda“.

Din cele ce preced rezultă dar că deși urmărirea de venituri figurează în capitolul III Cartea V, care se ocupă de execuția silită asupra veniturilor imobiliare, totuși secția II de sub acel capitol conține dispozițiuni privitoare și la urmărirea de venituri cu caracter conservator; iar art. 491, care reglementează cazurile de încetarea urmăririi se aplică numai urmăririi pe venituri cu caracter definitiv, — urmărirea de natură asigurătoare având a fi ridicat după normele prescrise pentru desființarea sechestrului asigurator sau a poprirei, adică în conformitate cu dispozițiunile art. 617 sau 401 pr. civilă.

St. Antim
Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. U.

Audinența de la 12 Octombrie 1935

Președinția D--lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Gh. Săndulescu cu Soc. de Radio-difuziune

CONSTITUȚIONALITATEA LEGILOR. — RECURS. — DEPURAREA MEMORIULUI ÎN MATERIE PENALĂ. — ART. 36 AL. 2 LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

Dispozițiunile art. 36 al. 2 din legea Curții de Casație, potrivit cărora motivele de casare în materie penală trebuiesc depuse de parte cel mai târziu în ajunul primului termen, se aplică, în lipsă de alte dispoziții speciale, și în ce privește memoriul pe care partea este obligată să-l depună înaintea Secțiunilor Unite ale Inaltei Curți, în susținerea cererilor de neconstituționalitate, ridicate într'o asemenea materie.

No. 40. — Respins ca nemotivat recursul făcut de Gh. Săndulescu în contra sentinței Trib. Vâlcea în proces cu Societatea de Radio-difuziune.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului ridicat de d. procuror general al acestei Inalte Curți.

Având în vedere că Gh. Săndulescu fiind trimis prin rechizitorul Primului Procuror al Tribunalului Vâlcea, în judecată corecțională, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 18 legea pentru instalarea și folosirea stațiilor radio-electrice, dânsul în ședința dela 7 Aprilie 1933, a invocat înaintea aceluși Tribunal în apărare, neconstituționalitatea art. 2, 3, 5 și 18, lege pe temeiul căreia a fost trimis în judecată și a cerut ca, în conformitate cu dispozițiunile art 29 legea organică a Inaltei Curți, Tribunalul să suspende jădecată procesului penal și să trimită dosarul la Inalta Curte care în secțiuni Unite, să se pronunțe asupra cererii de neconstituționalitate ridicată de dânsul.

Că, partea civilă prezinte în instanță prin reprezentantul său nu s'a opus la această cerere, iar procurorul Tribunalului a consimțit la suspendarea procesului penal.

Că, Tribunalul, față de acest acord al părților și reprezentantului Ministerului Public, a suspendat judecarea procesului corecțional și a înaintat dosarul la Inalta Curte, pentru sesizarea Secțiunilor Unite cu judecarea cererii de neconstituționalitate formulată de contravenient, iar astăzi d. Procuror General al Inaltei Curți a pus concluziuni pentru respingerea acestei cereri, întrucât recurentul nu a formulat și depus la dosar nici un memoriu în dezvoltarea și susținerea ei:

Considerând că, potrivit art. 36, al. 2, legea pentru Curtea de Casație, motivele de casare în materie penală trebuiesc depuse de parte cel mai târziu în ajunul primului termen.

Că în lipsa de dispoziții speciale, această normă urmează a se aplica și în ce privește memoriul pe care partea este obligată să-l depună înaintea Secțiunilor Unite al Inaltei Curți în susținerea cererilor de neconstituționalitate ridicate într'o asemenea materie

Având în vedere că, în speță, contravenientul Gh. Săndulescu nu a depus nici până astăzi motivele în dezvoltarea recursului de neconstituționalitate ridicat la Tribunalul Vâlcea că, deci acest recurs fiind nemotivat în termenul prevăzut de lege, urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge,

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audinența de la 21 Martie 1934

Președinția D-lui Gh. T. Ionescu, președinte

Alfred Klang cu Maria Polteanu și alții

SECHISTRUL JUDICIAR. — GESTIUNE NEREGULATĂ. — JURNAL PRIN CARE SE INTERVINE LA PARCHET. — DACĂ E SUPUS APELULUI.

Dispoziția prin care instanța sau magistratul intervine la Parchet pentru a se lua măsurile legale în contra sequestrului judi-

ciar, a cărui gestiune în averea ce i s'a încredințat în această calitate a fost găsită necorectă constituie o măsură administrativă nesusceptibilă de nici o cale de atac.

No. 87.5— Respins ca inadmisibil apelul făcut de Alfred Klang, împotriva jurnalului cu No. 21070/933 a Trib. Ilfov S. II-a C. C. în proces cu Maria Polteanu și alții.

Curtea,

Deliberând asupra incidentului de inadmisibilitatea apelului pus din oficiu, în discuția părților.

Având în vedere concluziunile puse de părți și actele de la dosar.

Având în vedere că Tribunalul Ilfov secția II-a c. c. prin jurnalul No. 15818 din 28 Septembrie 1933 constatând în fapt că sequestrul judiciar, avocatul Alfred Klang nu mai prezintă garanția unui bun administrator, a dispus înlocuirea prin avocatul Ioan D. Jantea.

Că aceiași instanță posterior, prin jurnalul No. 21070 din 5 Decembrie 1933 admitând cererea formulată de reclamanta Elisabeta Antonescu prin mandatarul să G. Antonescu, dispune înaintarea dosarului Parchetului Ilfov pentru a proceda la facerea cercetărilor legale cu privire la gestiunea fostului sequestru Alfred Klang.

Că acesta, cu cererea înregistrată sub No. 2481/933 atacă cu apel acest din urmă jurnal.

Având în vedere că dispoziția prin care instanța sau magistratul intervine la Parchet pentru a se lua măsurile legale în contra sequestrului judiciar, a cărui gestiune în averea ce i s'a încredințat în această calitate a fost găsită necorectă, constituie netăgăduit o măsură pur administrativă.

Că ea derivă din obligația pe care aceștia o au de a supraveghea și verifica gestiunea sequestrilor judiciari și este consecința firească a faptului gâstrei în neregulă a acestei gestiuni.

Că dat fiind acest caracter administrativ a acestei măsuri ea urmează a fi luată din oficiu, părțile neputând nici să o ceară nici să se opună la ea.

Că chiar în ipoteza când această măsură se luă printr'un jurnal dat de Tribunal și în urma concluziunilor puse de părți, ea totuși păstrându-și caracterul ei pur administrativ urmează în consecință a considera acel jurnal ca o măsură administrativă luată de instanță, nesusceptibilă ca atare de nici o cale de atac.

Că deci față de aceste considerațiuni de fapt și de drept incidentul găsindu-se întemeiat urmează a se admite și în consecință a respinge apelul ca inadmisibil.

Pentru aceste motive respinge.

Semnați : Gh. T. Ionescu, Ernest Ceaur Aslan, Const. Pantelimon.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audiența de la 21 Martie 1934

Președinția D-lui Gh. T. Ionescu președinte

Petre Caic cu Vasile Spalas

EXECUȚIUNE SILITA. — CONTESTAȚIE. — ART. 402, 525 ȘI 533 PR. CIVILA.

Dispozițiunile din art. 533 pr. civilă fiind cuprinse sub capitolul „opoziiții și cereri incidente la o urmărire de bunuri nemisțătoare” se referă numai la contestațiunile prevăzute de art. 525 pr. civilă, ast-fel că nu pot fi aplicabile și la contestațiile prevăzute de art. 11 al legii din 14 Aprilie 1933, care urmează a beneficia ca ori care contestație la o urmărire silită de dispozițiunile art. 409 pr. civilă.

Jurnal No. 2219. — Respins incidentul de inadmisibilitatea apelului indicat de către Pandele Caic în proces cu Vasile Spalas.

Curtea,

Deliberând asupra incidentului de inadmisibilitate a apelului invocat de mandatarul intimatului.

Având în vedere concluziunile puse de părți și actele de la dosar.

Având în vedere că Tribunalul Ilfov secția Notariat, prin jurnalul No. 24731, din 11 Decembrie 1933, a respins contestația făcută de apelant, pe baza art. 6 și 29 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 14 Aprilie 1933, în contra urmăririi imobiliare îndreptată de intimat asupra imobilului din București strada Labirint No. 150 pe baza actului de ipotecă autentificat de acel Tribunal sub No. 30919/930 și înscris sub No. 3781/930.

Că contestatorul atacând cu apel acest jurnal, intimatul ridică incidentul de inadmisibilitate a acestui apel bazat pe dispozițiunile art. 533 pr. civilă și pe împrejurarea că în speță contestația a fost respinsă de Tribunal.

Având în vedere că acest articol — fiind sub capitolul „opoziiții și cereri incidente la o urmărire de bunuri nemisțătoare” este referitor la contestațiile prevăzute de art. 525 pr. civilă.

Având în vedere că prin contestațiile prevăzute de acest din urmă articol, se tinde sau la anularea titlului executor sau la păstrarea unui drept de proprietate sau a oricărui alt drept real asupra nemisțătoarelor urmărit.

Că potrivit textului de mai sus aceste contestații nu se vor putea face decât în scris și cu cel puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie.

Având în vedere că prin contestația prevăzută de art. 11 din legea din 14 Aprilie 1933, se tinde la desființarea măsurilor de urmărire pe baza beneficiului acordat de această lege unor anumite categorii de debitori.

Că potrivit dispozițiunilor din acest articol debitorul care are în favoarea sa acest beneficiu este îndreptățit de a-l invoca în ori ce stadiu al urmăririi,

împrejurare care evident exclude atât termenul fatal cât și cererea scrisă; Că dar atât fundamentul juridic pe care se sprijină aceste contestațiuni, cât și formele și termenele de introducere a lor, sunt diferite și ca atare între ele nefiind nici o analogie concluziunea este că dispozițiunile din art. 533 p. civilă aplicabile contestațiilor prevăzute de art. 525 pr. civilă nu sunt aplicabile la contestațiile prevăzute de art. 11 a legii din 14 Aprilie 1933 care urmează a beneficia ca oricare contestație la o urmărire silită de dispozițiunile art. 402 pr. civilă și deci în speță apelul este admisibil.

Pentru aceste considerațiuni de fapt și de drept incidentul ridicat de intimat nefiind format urmează ca atare a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge

Semnați: Gh. T. Ionescu, Ernest Ceaur Aslan, C. Pantelimon.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 21 Februarie 1934

Președinția D-lui Pandelescu Theodor, consilier

Jaques Leon cu Emil Dobrescu și Theodor Ion

ACCELERAREA JUDECĂȚILOR.—MODIFICAREA APELULUI.—PRIMA ZI DE ÎNFĂȚȘARE.—ART. 37 DIN LEGEA ACCELERĂRII.

ARENDARE.—CONTRACT DE ASOCIAȚIE.—CARACTER DISTINCTIV —ART. 1413 ȘI 1491 COD. CIVIL.

EXECUȚIUNE SILITĂ.—COMANDAMENT.—ARENDARE INTERVENITĂ POSTERIOR.—ANULAREA CONTRACTULUI.—ART. 516 AL. I PR. CIVILĂ.

EXECUȚIUNE SILITĂ.—AMÂNAREA ADJUDECĂRII.—CONTESTAȚIUNI.—HOTĂRĂRI DE RESPINGERE.—RECURS.—ART. 533 PR. CIVILĂ.

1) Prin prima zi de înfățișare în sensul art. 37 din legea accelerării judecăților se înțelege termenul la care părțile au fost legal citate și în măsură să pună concluziuni în fond.

2) Operațiunea prin care un proprietar lasă în folosința unei alte persoane, moșia sa, pe un timp determinat, cu un preț determinat, constituie un contract de arendă, spre deosebire de contractul de asociație al cărui caracteristic e participarea asociaților atât la împărțirea beneficiilor cât și la suportarea pagubelor.

3) Dacă după art. 516 al. I pr. civilă, pentru a obține anularea unui contract de arendă încheiat posterior transcrierii comandamentului, nu este necesar a se dovedi fraudarea creditorului urmăritor, ast-fel cum se cere pentru anularea contractelor intervenite anterior transcrierii comandamentului, de nicăeri însă nu rezultă, că prin textul de mai sus, creditorul este dispensat de a justifica interesul care îl face să pornească cererea de anulare și care în deobște corespunde cu un prejudiciu ce i se aduce prin contractul ce voeste a anula.

4) Din cuprinsul dispozițiilor art. 533 pr. civilă, rezultă că contestațiunile și opo-

zițiunile la cari se referă acest articol. când dispune că în caz de respingere, hotărârile date sunt supuse numai recursului odată cu ordonanța de adjueecare, sunt numai acele cari prin obiectul lor aduc piedici la efectuarea vânzării imobilului urmărit, ast-fel că dispozițiunile de mai sus, nu se aplică și la cererile cari au de obiect administrarea și păstrarea bunului urmărit, cari neprivind de cât veniturile acelu bun, ce nu fac obiectul urmăririi, nu pun nici un obstacol efectuării vânzării.

No. 74. — Admise apelurile făcute de Jaques Leon în contra sentințelor civile No. 131/930 și 157/930 ale Trib. Buzău S. I-a în proces cu Emil Dobrescu și Theodor Ion.

Curtea,

Asupra apelurilor conexas introduse de Jaques Leon împotriva sentințelor civile Nr. 131/930 și 157/930 ale Tribunalului Buzău S. I-a,

Având în vedere că prin sentința Nr. 131/930, Tribunalul Buzău S. I-a a admis contestația făcută de Em. Dobrescu și a obligat pe conservatorul Nae Iordache să respecte contractul de asociație dintre debitorul Theodor Ioan și contestatorul Emil Dobrescu, vizat de Administrația Financiară Prahova la Nr. 19467/1929, cu privire la arendarea moștei Baba Ana, din Jud. Buzău, rămânând în atribuția conservatorului numai conservarea imobilului până la expirarea contractului, iar prin sentința Nr. 157/930 același Tribunal a respins contestația făcută de Jaques Leon prin care cerea anularea zisului contract de asociație.

Având în vedere actele și lucrările din dosar și susținerile părților.

Având în vedere că din actele dosarului, concluziunile puse se constată în fapt că la 5 Ianuarie 1928 Theodor Ioan constituie o ipotecă asupra moșiei sale Baba Ana, din Comuna Baba Ana, Jud. Buzău, în favoarea lui Jaques Leon, pentru garantarea unui împrumut de 450.000 lei; că la 9 Iulie 1928 se transcrie asupra acelei moșii un comandament făcut de S. Georgescu, care începuse o urmărire asupra zisei moșii în executarea sentinței Nr. 17/928, a Tribunalului Buzău S. I-a; că la 18 Iulie 1928 se înscrie asupra aceleiaș moșii o a doua ipotecă constituită în favoarea lui Jaques Leon, pentru suma de lei 4.200.000; că la 25 Octombrie 1929 intervine între debitorul Theodor Ioan și Emil Dobrescu un contract denumit de asociație, pentru exploatarea moșiei Baba Ana; că la 28 Octombrie 1929, Spiridon Georgescu cesionează lui Jaques Leon toate drepturile sale rezultând din creanța ce începuse a executa, că la 29 Noembrie 1929, Jaques Leon face și dânsul, personal, un comandament care este transcris la acea dată; că la 25 Ianuarie 1930, Jaques Leon cere numirea unui conservator asupra moșiei Baba Ana, conform art. 518 pr. civ.; că Tribunalul admitând această cerere și numind conservator pe N. Iordache la data de 7 Februarie 1930; la 21 Martie 1930 Emil Do-

brescu introduce contestație împotriva încheerii Tribunalului și a punerii în posesiune a conservatorului prin care cere a i se respecta contractul său de asociație din 25 Octombrie 1929, pentru termenul de un an ce prevede; că Tribunalul Buzău, prin sentința Nr. 131/930, admitând contestațiunea lui Emil Dobrescu, o nouă contestațiune este introdusă de către Jaques Leon prin care cere a se anula contractul de asociațiune mai sus arătat, contestație pe care Tribunalul o respinge prin sentința Nr. 157/930; că în urmă moșia Baba Ana este adjudecată, la 2 Aprilie 1931, asupra creditorului Jaques Leon cu prețul de 1.150.000 lei.

Având în vedere că Jaques Leon, cu prețul de 1.150.000 lei.

Aând în vedere că Jaques Leon, apelând amândouă sentințele Tribunalului Buzău mai sus citate, cere anularea conform art. 510 pr. civ. a contractului încheiat între Emil Dobrescu și Theodor Ioan, ca mascând o arendare făcută posterior transcrierii comandamentului adresat de către Spiridon Gergescu debitorului său Theodor Ioan.

Având în vedere că posterior introducerii apelului și anume la 10 Noembrie 1933 Jaques Leon mai depune un motiv suplimentar de apel prin care cere ca în cazul când contractul de asociație între Emil Dobrescu și Theodor Ioan nu va fi considerat ca un contract de arendare simulat să fie declarat nul ca contract de asociație deoarece cuprinde clauze leonine.

Având în vedere că intimații opun tardivitatea depunerii acestui motiv;

Considerând că potrivit art. 37 din leg. accel. judecăților, apelantul nu va putea să modifice sau să completeze apelul să decât cel mai târziu la prima zi de înfățișare, termenul la care părțile au fost legal citate și în măsură să pună concluziuni în fond.

Având în vedere că în apelul de față, prima zi de înfățișare în acest sens, a avut loc în 9 Octombrie 1930, când s'au conexas amândouă apelurile lui Jaques Leon; că deci motivul suplimentar de apel depus la 10 Octombrie 1933, a fost tardiv depus și cată a fi înlăturat în debateri.

Având în vedere că față de motivele de apel invocate de Jaques Leon urmează a stabili în primul rând caracterul contractului intervenit între intimații Emil Dobrescu și Theodor Ioan, denumit de părți contract de asociațiune.

Având în vedere că prin acel contract Theodor Ioan aduce în exploare moșia sa Baba Ana pe termen de un an, pe când Emil Dobrescu contribuie cu munca și capitalul, fără ca proprietarul Theodor Ioan să aibă dreptul a se amesteca în administrarea și exploatarea moșiei care se va face numai pe răspunderea lui Emil Dobrescu, proprietarul primind în schimb o sumă de 270.000 lei care în niciun caz nu va putea fi micșorată, ori cât ar fi de deficitară exploatațiunea.

Că însă operațiunea prin care un proprietar lasă

în folosința unei alte persoane, moșia sa pe un timp determinat, cu un preț determinat constituie un contract de arendă.

Că ceiace este caracteristic într'un contract de asociațiune este participarea asociaților atât la împărțirea beneficiilor cât și la suportarea pagubelor.

Că acest din urmă element lipsește din contractul ce analizăm, căci în cazul când exploatarea moșiei Baba Ana va fi deficitară, proprietarul Theodor Ioan, în loc de a participa la suportarea pagubelor, rămâne din contra cu un beneficiu de lei 270.000;

Că în aceste condițiuni contractul intervenit între Th. Ioan și Emil Dobrescu nu este un contract de asociațiune, deși este denumit astfel de către părți, dar denumirea lui nu este un act determinant în calificarea sa, ci constituie un contract de arendă.

Având în vedere dispozițiunile art. 516 al. 1 procedura civilă după care închirierile sau arendările făcute de datornici după data transcrierii comandamentului, vor fi anulate, dacă creditorii ce urmăresc vor cere aceasta.

Considerând că cererea de anulare de care se vorbește în textul de mai sus, fiind o acțiune în justiție acordată creditorilor nu va putea fi admisă decât dacă va întruni toate condițiunile cerute ori cărei acțiuni în justiție, printre care se prenumără și interesul reclamantului.

Că dacă după art. 516 al. 1 procedura civilă, pentru a obține anularea unui contract de arendă încheiat posterior transcrierii comandamentului, nu este necesar a se dovedi fraudarea creditorului urmărit astfel cum se cere pentru anularea contractelor intervenite anterior transcrierii comandamentului, de nicăeri nu rezultă însă că prin acel text creditorul urmărit este dispensat a justifica interesul care-l face să pornească cererea sa de anulare și care în deobște corespunde cu un prejudiciu ce i se aduce prin contractul ce voește a anula.

Având în vedere că prejudiciul rezultă în speță din împrejurarea că deși lui Jaques Leon i se afectase prin contractele de ipotecare intervenite între dânsul și Theodor Ioan și venitul moșiei acestuia din urmă pentru achitarea sumei împrumutate, iar la 7 Februarie 1930 Jaques Leon obține numirea unui conservator pentru strângerea acelor venituri, totuși la 25 Octombrie 1929, debitorul arendează lui Emil Dobrescu moșia primind cu anticipație arenda de 270.000 lei pe an pe întregul an, până la Octombrie 1930; Că astfel Jaques Leon a cărui creanță nu a fost în întregime achitată din prețul adjudecării, a fost prejudiciat cu suma veniturilor ce trebuia să le culeagă conservatorul și asupra cărora creditorul avea un drept necontestat;

Având în vedere obiecțiunea intimatului prin care se susține că apelul lui Jaques Leon împotriva sentinței Nr. 157 din 1930 a Trib. Buzău S. I-a este inadmisibil conform art. 533 pr. civ., deoarece prin aceea sentință s'a respins contestațiunea apelantului și că este și fără interes deoarece contractul a cărui anu-

lare se cere a fost executat; că tot fără interes este și apelul introdus împotriva sentinței No. 131/930 a celui Tribunal pentru același motiv.

Considerând că din dispozițiunile art. 533 rezultă că contestațiunile și opozițiunile la care se referă acest articol sunt acele care prin obiectul lor aduc piedici la efectuarea vânzării imobilului urmărit; că dispozițiunile celui articol nu se referă însă la cererile ce au de obiect administrarea și păstrarea bunului urmărit, care neprivind decât veniturile acelui bun, ce nu fac obiectul urmăririi, nu pun nici un obstacol efectuării vânzării, astfel că această obiecțiune a intimatului, nefiind întemeiată, urmează a fi respinsă.

Având în vedere că interesul apelantului în amândouă apelurile ce a introdus este justificat prin repararea prejudiciului ce l-a suferit, și care a fost arătat mai sus, reparare a cărei posibilitate atârână de validitatea sau nevaliditatea contractului a cărui anulare s'a cerut de apelant.

Că deci și această obiecțiune nefiind întemeiată, apelurile introduse de Jaques Leon rămân fondate și urmează a fi admise.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată formulată de apelant asupra căreia Curtea în lipsă unor dovezi conform art. 50 din legea accelerării, apreciind le fixează la suma de 3.000 lei.

Pentru aceste motive redactate de D-1 Consilier Mircea Possa, admite.

Semnați: *Pandele Theodorescu, M. Possa, G. P. Docan.*

TRIBUNALUL ILFOV S. IV-a CIV. COR.

Audiența de la 16 Ianuarie 1934

Președinția d-lui Hariton Udrea, judecător

Simion Totti cu Gora Ciudoiu

DONAȚIE FĂCUTA CU OCAZIA LOGODNEI.— CÂND ESTE VALABILĂ, DEȘI CASATORIA NUMAI ARE LOC ?

O donație făcută cu ocazia logodnei poate să rămână, deși căsătoria nu mai are loc, când cauza juridică a ei nu este efectuarea căsătoriei, pe când donația făcută având drept cauză juridică efectuarea căsătoriei nu mai este valabilă, când nu mai are loc căsătoria.

No. 45. — Admisă acțiunea făcută de Simion Totti.

Tribunalul,

Asupra acțiunii făcută de Simion Totti, din București, Calea Griviței No. 180, restrânsă în instanță numai față de pârâta Gora Iancovici Ciudoiu, pentru a-i restitui obiectele arătate în acțiune, sau în caz contrariu valoarea lor în sumă de 17300 lei;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că prin acțiunea astfel cum a fost restrânsă în instanță, reclamantul a cerut ca pârâta să-i restituie una pereche de cercei de aur cu diamante, un inel de aur cu diamante, un ceas bră-

țară de aur, un inel de aur cu monogramă și un inel verighetă, sau valoarea lor de 17300 lei, după cum este arătată în factura depusă la dosar, arătând reclamantul că aceste obiecte i-au fost date pârâtei în vederea căsătoriei, care nu a mai avut loc în urmă;

Că pârâta, după ce a recunoscut la interogator că a primit aceste daruri, a arătat apoi, că ele nu au fost făcute în vederea căsătoriei, pentru ca mai departe să arate la interogator, că reclamantul i-a restituit darurile, primite de acesta dela pârâta în vederea căsătoriei, și că pârâta i-a promis reclamantului că-i va restitui darurile, însă pârâta mai adaugă, că era enervată când a promis, și nu și a dat seama, că aceste daruri nu se pot restitui;

Că răspunsul dat de pârâta, că darurile primite nu au fost făcute în vederea căsătoriei, pe lângă că este contrazis de răspunsurile date mai departe la interogator, când pârâta a arătat că reclamantul i-a restituit lucrurile primite de acesta cu ocazia logodnei și că pârâta a promis și ea restituirea lucrurilor, — dar pentru stabilirea că lucrurile au fost daruri de logodnă mai trebuie văzut, că în întâmpinare pârâta a arătat, că lucrurile primite sunt daruri de logodnă, însă a adăugat pârâta, aceste daruri nu sunt restituibile;

Că apoi însăși faptul că printre lucrurile primite, pârâta a primit și un inel verigheta, arată că aceste daruri au fost daruri de logodnă;

Că stabilindu-se deci că obiectele primite de pârâta, au fost primite cu ocazia logodnei, în vederea căsătoriei, urmează să examinăm dacă aceste daruri se pot restitui, când nu mai are loc căsătoria;

Considerând că art. 1088 cod. civ. fr. prescrie, că orice donație făcută în vederea căsătoriei este caducă, dacă nu mai are loc căsătoria; că la noi nu s'a mai reprodus această dispoziție în codul civil, rămânând ca chestiunea să fie rezolvată după principiile generale de drept, — că după principii, această donație nu mai poate să valoreze, fiindcă ea având drept cauză efectuarea căsătoriei, prin nefacerea căsătoriei donația a devenit fără cauza juridică;

Considerând că o donație făcută cu ocazia logodnei ar putea să rămână, când s'ar constata că logodna a fost numai împrejurarea în care a fost făcută donația, însă cauza juridică nu se găsește în căsătoria proiectată; că astfel ar fi când donatorul ținându-se obligat prin trecutul său față de logodnică, îi face acesteia un dar ca o reparație, sau găsește logodna ca o ocazie să recompenseze unele fapte ale logodnicei, — că în cazurile acestea cauza juridică a donațiilor nu mai este efectuarea căsătoriei, ci cauza se găsește în scopul de reparație sau recompensă a logodnicei, — că deci o donație făcută cu ocazia logodnei rămâne, când logodna este numai împrejurarea în care s'a făcut donația, fără a avea drept cauză juridică efectuarea căsătoriei, pe când donația având drept cauză juridică căsătoria, nu mai poate să rămână, când nu mai are loc căsătoria;

Având în vedere că în speța de față din cele expuse mai înainte se constată, că darurile făcute părții de către reclamant, au fost făcute în vederea căsătoriei; că nemi având loc căsătoria, reclamantul este în drept să ceară restituirea acestor daruri; că acțiunea acestuia urmează astfel a fi admisă, în felul cum a fost restrânsă în instanță, luându-se act de declarația reclamantului, că își rezervă dreptul la o acțiune deosebită pentru daune:

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător H. Udrea, admite acțiunea.

Semnați: *Hariton Udrea, Gh. Macarovic.*

JURISPRUDENȚA STRAINA

LOCAȚIUNEA LUCRARILOR. — Deviz și planuri
Responsabilitatea arhitectului și întreprinzătorului Solidaritate. Culpă comună.

Decizia care declară după constatările unei expertize că responsabilitatea arhitectului și întreprinzătorului în neorânduile care s'au manifestat în clădire după construcțiune rezultă într'un mod general din concepțiunea lucrării de către arhitect și din felul defectuos în care întreprinzătorul a procedat la realizarea sa, face astfel să reeasă că fiecare parte a contribuit a produce întreaga daună și instanțele au putut deci pronunța o condamnare solidară.

(**Cass. Ch. REQ.**) 5 janvier 1931; *Gazette du Palais* 24 février 1931; *Récueil du Sommaires de la Jur. Française* 1931 Avril No. 4 pag. 450).

OBSERVAȚIE. — Responsabilitatea solidară între arhitect și întreprinzător este controversată în jurisprudența franceză căci dacă după o părere există solidaritate între aceștia, după o alta fiecare răspunde după faptul său personal adică arhitectul pentru viciul planului și lipsa de supraveghere, întreprinzătorul pentru execuțiunea defectoasă a lucrărilor.

Inalta Curte de Casațiune Franceză a înlăturat solidaritatea între arhitect și întreprinzător față de proprietar, din punctul de vedere al responsabilității contractuale pentru motivul deciziv că această solidaritate nu rezultă nici dela lege nici din convențiune, nici din natura operei de îndeplinit (*Cass. Gh. Reg.* 2 juillet 1888 *Daloz P.* 89, 1, 158). Luând de bază însă responsabilitatea delictuală, C. Apel Paris a respins astfel de cerere, atunci mai ales — zice Curtea — când în determinarea părții fiecăruia în dauna suferită de proprietar este imposibil a fixa vre-o deosebire (C. *Appel Paris* 9 mars 1927 *Semaine Juridique* 1927 pag. 378). În general însă dacă culpa cuprinde elemente indivizibile, ei sunt solidar responsabili. (*Gardenat et Salmon Ricci. Della Responsabilité Civile* pag. 70).

D. COTRUTZ

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Legea

ASUPRA

Proprietății Literare și Artistice

comentată și adnotată

de

Barbu Scodăcescu
Jude Președ. Trib. Ilfov

Dumitru Devesel
Avocat

Const. N. Duma
Doctor în Drept
Jude Președinte Trib. Ilfov

cu o prefață de d-l

Const. G. Rătescu
Președinte la Inalta Curte de Casație și Justiție

Această importantă lucrare cuprinde:

Expunerea de motive, Doctrina și Jurisprudența română și străină, Legea presei din 1862, Convențiunea de la Berna, Legea Franceză, Italiană, Polonă Cehoslovacă și Iugoslavă.

O recomandăm călduros cititorilor noștri.

* * *

Anunțăm de asemenea apariția unei remarcabile lucrări a D-lui **Alexandru Cerban** distinsul profesor al Facultății de Drept din București.

Despre

Petiția de Ereditate

în

Dreptul Comparat

lucrare tipărită în editura

„Curierul Judiciar”

* * *

Domnul **Erwin Em. Antonescu** Doctor în Drept și asistent universitar publică primul volum al lucrării sale de o reală valoare juridică:

Tratat

Teoretic și Practic

de

Drept Internațional Privat

Cuprinzând: *Evoluția istorică, Structura dreptului internațional privat. Sursele sale (partea I).*

* * *

A apărut în broșură cele două conferințe ținute la Universitatea din București de d-l **Giorgio Del Vecchio**, în urma invitațiunii Facultății de Drept: *Criza Științei Dreptului și Criza Statului*, pe care revista noastră le-a publicat în traducere în numerele apărute la 11 Februarie și 11 Martie din anul curent.